

Pandas, A New Story

Film in Omniversum

voor slechts
€ 8,-
per persoon

Pandas, A New Story

Omniversum in Den Haag

Entree € 8,- per persoon

Maximaal 4 personen per bon. Geldig van 16 november 2018 t/m 31 januari 2019, tegen inlevering van deze bon aan de kassa.

kassacode: WWF300

Deze actie is niet geldig in combinatie met andere acties en niet inwisselbaar voor geld. Reguliere prijs volwassenen is € 11,75, voor kinderen t/m 11 jaar € 9,75.

Een spannende, grappige en ontroerende familiefilm over een pandawelp die wordt voorbereid op het leven in de wildernis.

Op het reusachtige koepelscherm van Omniversum is dit een onvergetelijk avontuur voor jong en oud.

omniversum.nl

De stelling

'Mijn bijdrage aan het tegengaan van klimaatverandering is een druppel op een gloeiende plaat'

Begint een beter milieu echt bij jezelf? Of is je persoonlijke invloed op klimaatverandering een druppel op een gloeiende plaat? We vroegen vijf mensen naar hun mening.

Tekst: Nathalie van Koot

'Ik denk dat alle kleine beetjes helpen'

Roos Termorshuizen

Moeder van twee kinderen, werkt bij café-atelier-winkel Bij Johannes in Zeist. Roos is WWF-donateur.

'Ik denk dat alle kleine beetjes helpen, maar het is wel krom dat er in flats bij mij in de buurt geen afval gescheiden hoeft te worden. En gemeenten moeten meer rekening houden met bedrijven. Op mijn werk wil ik plastic scheiden, maar we krijgen een klein zakje dat we los aan de weg moeten zetten... kansloos vind ik dat. Ik probeer mijn twee meiden bewust op te voeden, maar ik moet eerlijk zeggen dat we in de zomer geen etensresten in de gft-bak doen vanwege ongedierte. Ik was bewust

meer in het weekend met nachtstroom, al weet ik niet of dat beter is voor het milieu. Het scheelt mij in ieder geval geld. Ik droog mijn was op de lijn in plaats van in de droogtrommel en ik fiets veel. Dat doe ik niet alleen voor het milieu, maar ook voor mijn gezondheid.'

'Als consumenten zitten wij aan de knoppen'

Babette Porcelijn

Schrijver van het boek De Verborgene Impact dat inzicht geeft in wat je kunt doen om eco-neutraal te leven. Je kunt je eigen impact in kaart brengen op verborgenimpact.nl.

'Deze stelling is onzin. Als consumenten zitten wij juist

aan de knoppen, al hebben we dat vaak niet door. Bedrijven kunnen alleen succesvol opereren bij de gratie van klanten. Met onze portemonnee financieren wij hun productieketen. Het is wel ingewikkeld om duurzame keuzes te maken, omdat we vaak niet weten wat de verborgen impact is van onze levensstijl. We zien als consument niet de schadelijke effecten van het productieproces, want dat gebeurt meestal aan de andere kant van de wereld. Feit is: we zouden 3,6 planeten nodig hebben als iedereen zo zou leven zoals wij hier in Nederland. We moeten dan ook collectief flink aan de bak, dus in die zin klopt het wel dat je in je eentje niet genoeg voor elkaar krijgt. Maar onderschat niet hoe jij je

buren, familie en vrienden kunt inspireren. Of wat je op je werk voor elkaar kunt krijgen. Kijk maar eens naar Boyan Slat. Je kunt twifelen aan de effectiviteit van zijn project om de plasticsoep uit de oceanen op te ruimen, maar hij zorgt in zijn eentje wel voor een enorme beweging. Van alle keuzes die we als consumenten maken, heb ik de top 10 aan milieu-impact laten doorrekenen. Op één staan de spullen die je koopt. Vlees eten staat op twee en wonen op drie. Als je je eigen impact in kaart brengt, dan weet je waar voor jou de meeste winst behaald kan worden. Ga daar als eerste mee aan de slag, want dat zet echt zoden aan de dijk. En dat is precies wat we nodig hebben!'

De stelling

‘Het tij is gunstig om onze samenleving te moderniseren’

Klaas van Egmond

Emeritus hoogleraar Milieukunde en Duurzaamheid aan de Universiteit Utrecht.

‘In ons huidige systeem ligt veel macht bij het bedrijfsleven. En die bedrijven zeggen dat hún bijdrage aan de oplossing van het klimaatprobleem een druppel op een gloeiende plaat is. Volgens hen heeft het geen enkele zin als we alleen in ons kleine landje iets doen. We moeten wachten totdat zo’n beetje de hele wereld aan boord is, inclusief een of ander exotisch ontwikkelingsland. En dat terwijl we al sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw weten dat CO2 het belangrijkste broeikasgas is. Al die tijd praten we erover dat een CO2-belasting de belangrijkste maatregel is om de uitstoot terug te brengen. Als er een reële prijs op CO2 zou staan – van de industrie en de eigen auto tot en met vliegtickets – dan komen we vanzelf in actie. Dan krijg je marktwerking in optima forma. Autofabrikanten gaan

kleinere, efficiëntere auto’s ontwikkelen en ik ga mijn oude woning beter isoleren. Maar er gebeurt niets, ook niet vanuit de overheid. Terwijl juist nu een geweldig moment is, omdat de Franse president Emmanuel Macron een vaste prijs wil per ton CO2. Hij wil op dit gebied verdere samenwerking met Duitsland en andere landen.

We hoeven het dus niet alleen te doen, maar kunnen in Noord-Europees verband opereren. En dat is pas het begin. Door ook een reële CO2-prijs te hanteren bij producten van buiten Europa, zoals plastic speelgoed uit Aziatische landen, ondervinden onze bedrijven er geen nadeel van. Het tij is nu gunstig om onze samenleving te moderniseren. Als de overheid wil, dan kan het.’

‘Al die tijd praten we erover dat een CO2-belasting de belangrijkste maatregel is om de uitstoot terug te brengen.’

‘Met z’n allen zijn we heel veel druppels’

Manu Busschots

Klimaatpsycholoog en initiatiefnemer van Klimaatgesprekken. Kijk op klimaatgesprekken.nl voor meer informatie.

‘Allereerst gaat deze stelling ervan uit dat je ook niets zou kunnen doen. Daar geloof ik niet in. Met de Klimaatwet en het Klimaatakkoord van Parijs gaan we sowieso veranderingen doormaken. De stelling suggereert ook dat het geen zin heeft als “ik het in m’n eentje doe.” Zelf dingen doen betekent niet dat je het alleen doet. Als jij met voorbeeldgedrag anderen aansteekt, is dat ook prachtig. Denk aan het organiseren van een vegetarische buurt-BBQ. Of dat je het initiatief neemt voor isolatie van huizen in jouw straat. Dit zijn allemaal onderwerpen die voorbij komen in de huiskamerbijeenkomsten van de Klimaatgesprekken, de Nederlandse variant van de in Groot-Brittannië ontwikkelde Carbon Conversations. Ik kwam in 2016 in aanraking met deze methode en het sprak me erg aan.

De essentie is dat plaats- of buurtgenoten met elkaar in gesprek gaan over duurzame keuzes in hun eigen leven. Zelf had ik destijds Al Gore’s documentaire An Inconvenient Truth gezien, maar ik had geen grote stappen in mijn eigen leven gezet. Duurzaam leven is heel persoonlijk. Wat eet je, waar koop je je kleren, hoe woon je? Uit Brits onderzoek blijkt dat er samen over praten werkt. Deelnemers aan de gespreksgroepen verkleinen hun ecologische voetafdruk gemiddeld met meer dan twintig procent. In de workshops zeggen we: zoek naar de win-win. Het gaat niet om “minder”, “moeten” en “mag niet”. Je moet niet met de trein reizen. Het is relaxter, want je kunt er werken of een boekje lezen. Minder vlees en gezond eten is beter voor het milieu, maar ook voor je eigen gezondheid. Het wordt op een gegeven moment echt leuk om je eigen impact zo klein mogelijk te maken. Dus nee, ik ben het niet eens met de stelling. Met z’n allen zijn we heel veel druppels.’

‘Ik was me er niet van bewust dat mijn vlieggedrag zo veel impact heeft’

Kelly Litjens

Blogger op reisheid.nl. Op haar blog laat ze onder meer zien hoe ze de CO2-uitstoot van haar vliegreizen probeert te compenseren.

‘Ik ga zeven á acht keer per jaar op reis, samen met mijn dochtertje. De afgelopen twee jaar maakten we 43 vluchten. Dat bleek goed te zijn voor 26.000 kilo aan CO2-uitstoot. Dit zou ik alleen kunnen compenseren door 90 jaar niet te douchen, 65 jaar nauwelijks vlees te eten of 173 bomen te planten. Ik was me er totaal niet van bewust dat mijn vlieggedrag zo veel impact heeft. Deze wetenschap bracht me in een persoonlijke klimaatspagaat. Ik reis zo veel omdat ik mijn dochter wil laten zien hoeveel moois de aarde ons biedt, maar tegelijkertijd help ik daardoor juist die mooie aarde om zeep. Ik wil niet stoppen met reizen, maar wel mijn vervuilende gedrag verminderen en mijn CO2-uitstoot compenseren. Binnen Europa zoek ik daarom nu naar

‘De afgelopen twee jaar maakten we 43 vluchten. Dat bleek goed te zijn voor 26.000 kilo aan CO2-uitstoot.’

alternatieven voor het vliegtuig. En als we toch vliegen, probeer ik onze CO2-uitstoot zo maximaal mogelijk te compenseren. Ik hoor veel mensen zeggen: “Dat vliegtuig gaat ook wel zonder mij.” Maar je moet ergens beginnen. Alle kleine beetjes helpen en iets doen is beter dan niets. Als we allemaal een klein beetje helpen, doen we samen heel wat.’

En wat vind jij?

Geef je mening op wwf.nl/stelling